

Obrekovalec spada hudiču.

Gospod Wisenjak je že 24 let občinski prednik v Slomu in vživa največji ugled pri svojih sosedih, ne samo zaradi svoje poštenosti, ampak ker on kot priprost kmet je razumnejši kakor kakikoli advokat. To ptujskim nacijskimi gospodom, ki sicer advokate, ali malo razumni, ne ugaja in jim neke sosedne občine naščuvali, da so ti ljudi proti gospodu Wisenjaku naredili, da on z občinskimi ne ravna pravilno, kar se je dalo razumeti, da on denarje za se porabi.

Ko so torej oni občinski možje prišli k Wisenjaku, da bi knjige pregledali, našli so vse v najemnem redu in Wisenjak jim je celo luč pri belem dnevu mizo postavil, da bi ja dobro brati zamogli.

Gospod Wisenjak je še danes slomski občinski svetnik in kmetje so ž njim zadovoljni.

Ali vrag ne počiva dolgo. Ko so prišle državno-ske volitve in je „Štajerc“ kmetom razložil, da le kmete izvolijo, tuhtali so časnikarski hlapci „slovenskega gospodarja“, kateri kmet bi neki le ki bi jim kot državnozborni kandidat ta mastni dat odšapnil.

Hura! zagromeli so: To je Wisenjak!

In pričeli so moža zasramovati in obrekovati, z njim ometavati in s strupom škropiti, tako da vsak mazačev zasluži za 10 let v luknjo iti.

Zakaj so neki le ti katoliški gospodje našega kmeta utajili, lagali kot cigani, in obrekovali kot kmetje?

Zato, ker vejo, da vsi njihovi kandidati za kmeta vinarja niso vredni in da imajo kmeta samo tako radi dokler molči in jim denarje daje.

Pameten in prebrisan kmet pa jim je na poti. Kmet boljše govori in več zastopi, tega bi potem kmetje zastrupili.

Zato potolažite se gospod Wisenjak! Vspričo su-

šel ter učenec v kuhinjo stekel po svojo kafetovo kavo, skočil jaz hitro k pekovskemu koritu in zame moj šterak v tisto testo, ko je služilo za vago. Tako si mislim, tu imaš zdaj tisti šterak zopet pri kmetu, katerega si mi tako lepo za sreberni goldinar dal, bode ti upam, dobre obresti nesel.

Drugi dan na vse zgodaj prihajali so ljudje po kmetu in so se prav čudili, da so sedaj tako velike kmetje, in si šepetali: glejte, vseeno delamo peku kmetu, če ga imamo za skopuha. Tako velikih žemelj imamo dvajset let sem nismo videli, odkar se je bilo kmetu tako dobro obneslo.

Konečno zleze pek-krčmar iz svoje tople pernaste postelje in ko eno od teh žemelj zagleda, zaboli ga srce. In res vse so tako velike, ena kakor druga. Kmet začelo je po hiši grometi. Pekovski učenec si za svojo ubogo dušo, da on ni žemelj tudi za eno težjih delal, kakor je bil košček testa na vagi kmetu s tistim koščkom testa! „gromi pek, vidiš ti, pripraven kupček je to. Ti pa pečeš take velike kmetje, ki neke knedelne, da niso nikamor podobni in da je

rovih napadov od advokatov in neslanega „Gospodarja“ je čast vsakega kmeta, Vas dvojno spoštovati in tak malopriden in lažnjivi časopis iz hiše vreči! „Slovenski gospodar“ se je spoznal kot kmečki sovražnik; on toraj v poštenih kmečkih hišah ni nič iskati.

Kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade.

Kdor trka, temu se odpre. Kdor išče, ta najde. Ako pa kdo katerega po farizejsko po časnikih napada, temu se tudi kaj lahko odgovori!

Mene podpisanca je slaboglasni „Slov. gospodar“ v svoji 42. številki kar na cente obiral. (Dopisnik tega se pa ne upa na dan! Sram ga bodi!)

Dolžnost mi je toraj, da se na take lažnjive napade tudi branim.

Prosim te tedaj dragi „Štajerc“, ki samo resnico govoriš, bodisi v prid kmeta, trgovca, kakor tudi delavca, in ker se ne ustrašiš nikogar, da bi blagovolil tudi moj dopis, ki le samo kmečke koristi i. t. d. zagovarja, sprejeti.

Tedaj se usojam, da tudi moj dopis v svoje predele sprejmeš, ker nameravam gori omenjenemu listu le samo resnico odgovoriti.

Prva točka se glasi: da sem postal jako bojevit, ker so me ptujčanje proglasili svojim zastopnikom, da so namreč mene in gospoda Šoštarčiča v skupini izvolili v ptujski mestni zastop.

Kadar so se vršile volitve v okrajni zastop, delali so na vse kriplje gospodje odvetniki in njihovi pristaši, da bi na njih ljubo kmetje in veleposestniki po njihovem kopitu volili.

Delali so toraj tako, da bi svoje zastopnike razdelili tako, da bi nekatere fare imele po 4 ali še več v okrajnem zastopu, druge pa nobenega. Fara Polenshak je bila edna iz med tistih, ki naj bi pri okrajnem

res kar sramota. „Ali, prosim gospod mojster, pa teža! Dajmo vagati!“

Ko so se odvagale pravi pek: „tukaj pa je imel hudič svojo roko vmes. Obe vagajo enako!“

Jaz sicer ne grem zjutraj v krčmo, ali sedaj nisem mogel dočakati. Prišel sem ravno, ko se je pek od jeze penil. „Prekleti hlebček“, pravi pek in ga trga s prsti narazen. Pa glej! izstisnil je en šterak ven.

Ogleduje ga nekoliko časa. „Ti!“ pravi in me škilasto ter jezno od strani pogleda: „Ta hudobija je od tebe! Ti si imel en šterak, ki je imel luknjico pri robu.

„Tako?!“ pravim jaz, luknico pri robu, moj šterak? kako si ti tako dobro znan ž njim? kaj?

„Tu! tu ga imaš!“ zarentači in potegne svoj mošnjiček z denarjem iz žepa, „tu imaš svoj srebrni goldinar! Jaz ti ga podarim! Jaz radi tega ne bom bolj revn! Tu imaš tvoj šmorn!“ In vrže mi ga pod noge, da odskoči kvišku, odleti in se pod mizo skotaka.

„Sliši tudi ubogim“, rečem, pa za zdaj je ta lumparski šterak več povzročil kakor en svetel srebrnjak. Povem mu še: „Prav porabiti mora se denar znati.“

zastopu nobene veljave imela, in je bila v tej zadevi prezirana, da bi ja v okrajnem zastopu nobenega zastopnika ne dobila. Ker so pa Ptujčanje tudi to zapazili, da taka občina kakor je Polenšak, nima pri okrajnem zastopu nobenega človeka, so povdarjali po davkih, da ji tudi spada enega moža v okrajnem zastopu imeti.

No, toraj so me mestjani izvolili v okrajni zastop. Smelo torej uprašam! kdo je največji dobrotnik ptujškega okraja. Gotovo mestjani sami.

To pretirajo slovenski ptujski advokati in notarji in njih privrženci, kar pa Ptujčanje nadomestijo. Slava Vam Ptujčanom!

(Opomba uredništva. Ta dopis je stvaren, le žalibog da ga radi prostora danes nadaljevati ne moramo, ker slišal se bode temeljit zagovor.

(Dalje sledi.)

Zunanje novice.

Obešen vojak. 22. t. m. je praški rabelj Wohlschlager na dvorišču male vojašnice v Terezinu obesil infanterista Kolana, ki je 1. maja t. l. v Kutni hori hotel ustreliti svojega korporala, a je vbil nekega infanterista ter težko ranil nekega drugega vojaka.

200 vojakov ubitih. Nek časnik poroča, da je bila vsa francoska ekspedicija o jezeru Assal v Severni Afriki ubita. Ekspedicija je zahtevala dolžno veliko množino soli, a zamorci so jim dali mesto soli živino. Ponoči pa so zamorci ekspedicijo napadli in pomorili. Tudi druga ekspedicija, ki je šla prvi ekspediciji na pomoč, je bila zavrato napadena in pobita.

120leten ženin. V Bodre na Turškem živi 120letni starček Ismail, ki je še tako močen, da vsak dan gré šest ur peš v mesto, da bi tam prodal pridelke svojega gospodarstva. Turški časniki z velikim ponosom poročajo, da si je ta le starček vzel pred nedavnim 35letno soprogo ali velike mladosti ni tirjal, ker njegova 35letna zakoska polovica je že 60 let stara. Ženitnina je bila baje imenitna. Razume se, da pri nji ni manjkala družina ženina; ker njegovih otrok, vnukov in pravnukov (moškega spola) je bilo 140.

Darežljiva princezija. Nadvojvodinja Marija Terezija, soproga nadvojvode Otona, je podarila avstro-ogrskim pomorščakom na Kitajskem 10000 cigaret in 5000 smodk.

Radi žene. Jakob Matković, kmet iz Černe, je 31. septembra t. l. našel pri svoji ženi v kuhinji Imbro Kesegića, ki je bil njen ljubinec predno se je omožila. Mož Matković, katerega je Kesegić napadel z nožem, je udaril Kesegića s sekiro trikrat po glavi in ga ubil na mestu. 10 t. m. je bila v Oseku obravnavana in Matković je bil oproščen. Žena je namreč pred Kesegićem bežala v kuhinjo, kjer jo je hotel posiliti. Takrat je prišel mož, jo rešil ter v silobranu zapeljivca ubil.

Nesreča pri ljudskem shodu. Iz Premisla poročajo, da so ondotni maloruski socialni demokratje shod, na katerem bi bila govorila Hankiewicz in dr. Jarosiewicz. Komaj pa je začel govoriti Hankiewicz, ko se je v ozadju dvorane podrla peč ter je bilo več oseb ranjenih.

Nastala je panika, in vse je bežalo iz dvorane. Jedva je zapustil majhni del delavcev dvorano, se na nekem mestu udrila tla in je padlo več klet. Seveda je bil sedaj strah še večji. Delavci mislili, da se podere vsa hiša ali vsaj vsa tla, žali med silnim krikom in jokom žensk skozi in vrata iz dvorane. V klet je padlo okoli 30 delavcev, ki so bili večinoma brez zavesti in krvavi. Jarosiewicz je prvi pomagal ponesrečencom. Zamislil je pri vsem to, da je dotična hiša stara šele let, a da je že vsa trhljena in pirava.

Igralec brez jezika. Nemški listi poročajo o eni operaciji jezika. Moskovski gledališki ravnik in igralec Jurij Paradies si je dal svoj jezik radi dvakrat operirati. Prerezali so mu grlo in mu docela ves jezik. A vendar Paradies danes govori, hoče v kratkem zopet igrati na odru.

O te ženske! Na Dunaju se je produciral takozvanem „Thiergartenu“ družba Beduinov (to so zamorci iz Afrike.) Predstave teh temnokožnih Afričanov so zanimale dunajsko ženstvo. Več Dunajčank zaljubilo v Beduine, in ko je te dni odšla domov v Afriko, je šlo z njo tudi 7 Dunajčank postanejo — Beduinke z belo kožo. Večina zaljubljenk pa je vendar ostala doma, marsikatera seveda v obliki.

Hruško za 1000 frankov je kupil v Parizu posestnik vozov. Seveda ne prostovoljno. Stvar je bila takale. Posestnika vozov je pozval gospod St. Aubén v Rue Bolivar, naj pošlje nemški avto za deset oseb. Dotični posestnik je poslal eleganten break s parom lepih konj na zaznamovan prostor. Še predno pa je došel dotični voznik do značene hiše, ga je ustavil lepo oblečen gospod, voznika karal, kje se je toliko časa mudil ter mu dal, naj pelje na Place du Havre, češ ondi so bolj telji. Ko sta dospela tja, je gospod izročil kočija majhen zavojček, katerega mu je naglo nesti v rokav. Terminus. Zavojček naj odda ondi gospodu, katerega je naročitelj natančno opisal. Kočijaž seveda tisti gospoda v hôtelu ni našel, a tudi svojega vozov ne. Slespar se je že odpeljal, in Pariz je bil ogromno mesto, da je vsesкупaj bržčas izgubljen vselej. A zavojček? Ko so ga na polioiji odprli, bila v njem hruška. To hruško je mogel voznik držati za voz in konja, ki so vredni 1000 frankov.

Drag smeh. V Chicagu v Ameriki je moral mes Hawes plačati 5 dolarjev kazni, ker se je na pogrebu matere svoje neveste zasmel. Naznanik je sodišču užaljena nevesta. Seveda je ženina tudi pustila. Hawes se je med pogrebom spomnil nesrečnega slona v cirkusu in se nehoté zasmel. Ta nesreča smeh ga je veljal nevesto in še 5 dolarjev kazni.

35 let po nedolžnem v ječi. L. 1865. je bil Italijanskem v kalabrijski vasi Palizzi ubit vojak Anton Damico. Radi umora je bil obsojen v dosmrtno ječo kmet Francesco Crea, ker se je z Damicom vrazil in ni mogel povedati, kje je bil usodnega. Prodali so mu hišo in posestvo, da so pokrili njegove stroške in odvetnika, a mlada žena obsodenceva je umrla kmalu nato od žalosti. Troje otrok